

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

5 ŞUBAT ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/06 No: 597
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

AKP, Cumhurbaşkanı'nın kararname yetkisini genişleterek, 2017'deki referandumla zaten etkisizleştirilen Meclis'i neredeyse tamamen yok etmeye hazırlanıyor.

Nikolay'ın Çiftliği

EMRAH ABLAK

sene 1924

Amerikanın Santaklara kasabasında huzurlu yaşam süren Tomas Nikolay'ın hayatı bir maceraya doğru sürükleniyordu...

Ansızın, Ramsey'lerin ortanca kızı Henriyetta çıkageldi. Kayıp köpeği Gringo'yu arıyordu... Tomas'ı ceset başında görünce duruma çok yanlış anladı.

HENRIYETTA DUR! YANLIŞ ANLADIN!

VAY OYYY!

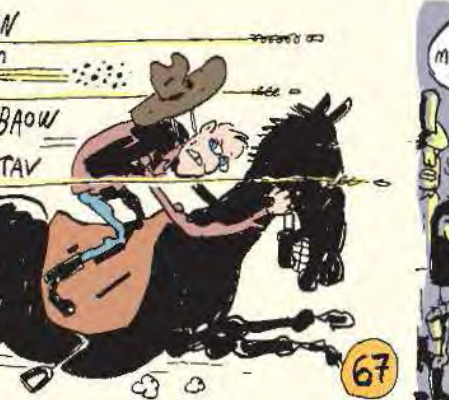
Ama henriyetta korkudan öldürmüştü gibiydi... Bağırlarını açıyor, ortadaki ayağa kaldırıyordu.

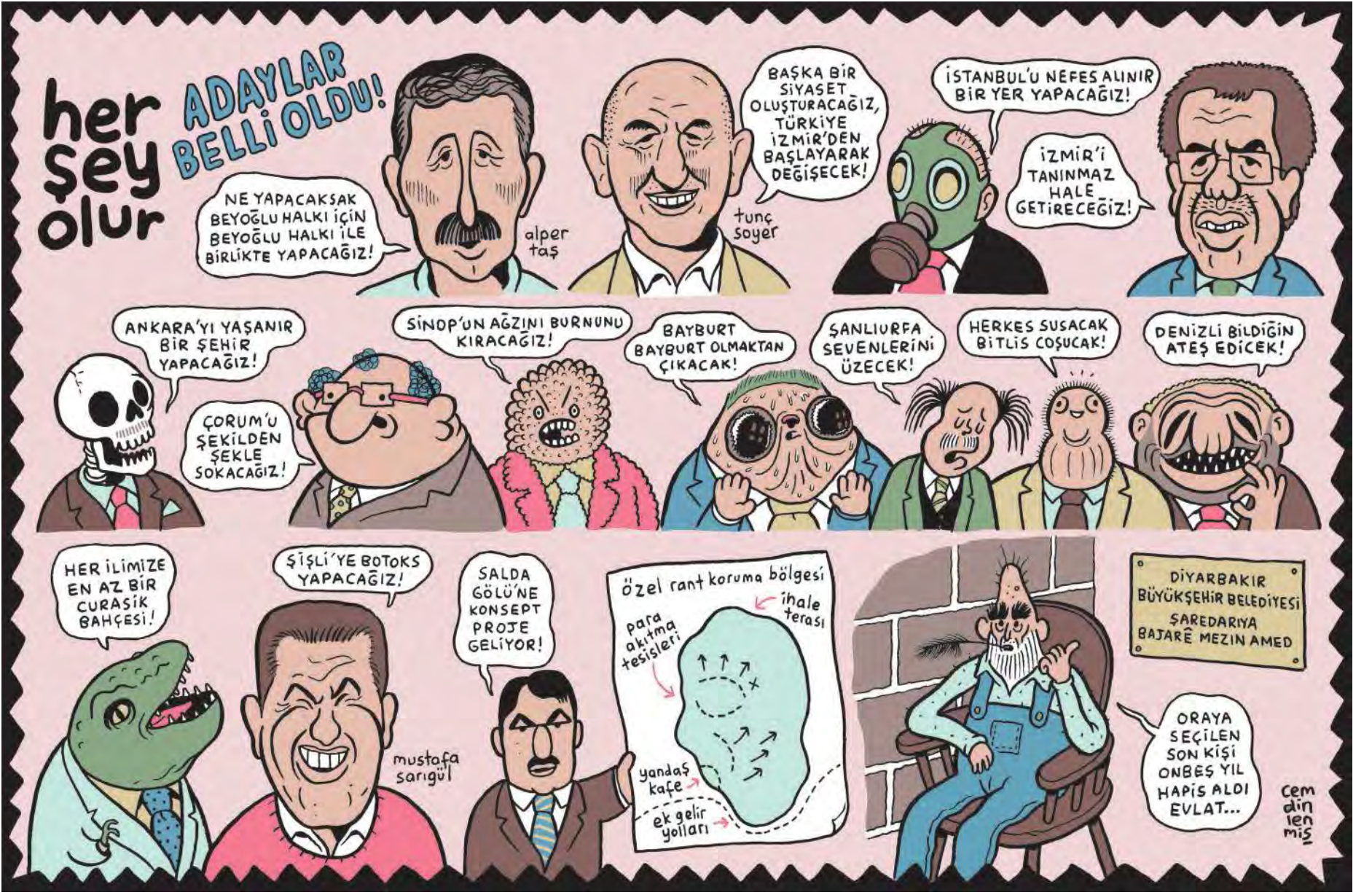
AAAGK!

Kasabalı, Henriyetta'nın uzaktan gelen çığlıklarını duymuştu. Yanlarına şerifi de katmışlar, merak içinde seslerin geldiği yere doğru ilerliyorlardı.

DEVAMI HAFTAYA...

Kendimi tanıtırım*

Ben senin kötü zamanınım. Otobüsü kaçırdığın anın, patronundan posta yediğin an ensedeki soğuk terim. Ben gözüne kaçan ama bir türlü çıkmayan kırışığım. Sevmediğin birine attığın sahte gülümsemenim. Aklında olan ama söyleyemediğin şeyim. Hızlı hızlı atan kalbin ve kontrolünü kaybeden dizlerim. Gün ortasında gelen mide bulantısıym. Soğuk havada ensene düşen tombul yağmur damlasıym aynı zamanda. Kapı kulpuna takılan en sevdiğin elbisedeki yırtığım. Ben senin kusurlarınım, ulaşamadığın isteklerimin. Sessiz bir odada seni ürküten ağız kapalı pet şişe

@kaansezyum

sesiyim. Ben karanlık yolda seni rahatsız eden gölgeyim. Pencerene vuran ağaç dalıym. Garip ses çıkartan bacakları kılı bir böceğim. Elmanın içindeki kurtlu bölümün en tatsız yeriym. İnsanların sana tuhaf bakışındaki ortak noktayım. Gece geç saatte komşunun evinden gelen kavgı sesiyim. Balkon pervazında görmediğin yükseltiyim. Arabanın camına vuran taş parçasıyım. İşten çıkarken son saniyede sana patlayan fazla mesainim. Tuvalet kuyruğunda bitmeyen sırada seni zorlayan idrar kesenim. Mutfakta dolaptan üzerine düşen hamamböceğiym. Sokakta sana hırlayan köpeğim. O köpeğin hırlama sesine gelen arkadaşları da benim. Ben senin rahatsızlığınım. Yapayalnız olduğunda kendini duyduğün sesim. Tatil gününde başına gelen tatsız olayım. Yolda patlayan lastiğine giren inşaat çivisiyim. Uykusuzluk çektiğin günlerde aklına giren uykusuzluk düşüncesiyim. Herkesin senden daha iyi olduğu fikriyim. Seni çalışmanın ortasında bölen laubali arkadaşınım. Ortamlardaki gerginliğim. Senin arkandan sana bakanım. Yukarıdaki her şeyi gören de benim. Benden korkarken yaşadığın korku duygusuyum, garip değil mi? Ben suyun altındaki görünmeyen dibim. Dolaşan karaltı, evine girmiş olan hırsızın bıraktığı rahatsızlık hissiyim. Beslediğin hayvanına çarpan arabanın şoförüyüm. Kamyon altında kalan ilk bisikletlinim.

Ben senin kötü saç kesimin, seçemediğin giysin, istemediğin bir anda ortaya çıkan yırtık çorabınım. Gece geç saatte telefonuna gelen kötü haberim. Ben sigaranı yakamadığın çıkmak, bulamadığın kibritlerimin. Kolunu vurduğun sehpanın köşesiym. Ben anesteziyen önce son düşündüğün şeyim. Hiçbir zaman olamayacağın 'iyi sen'im. Zamanında yapılması gereken ama yapılmamış işinin. Eline inen çekicim. Ağzına kaçan ufak sineğim. Zaten salatadaki kol kılıyım. Pos makinesinin hata mesajını veren sesiyim. Işıklarda karşıdan karşıya geçerken duyduğün fren sesiyim. Kötü bir kokuyum, nereden geldiğim belli değil. O içtiğin son yudum, çektiğin son fırtın. Sabah uyanıldığında buzdolabında bulduğun içi boş su şişesiym. Ben senin biriken faturalarınım. Ödeyemediğin kredi kartı borcunda her ay artan faizinin. Genç yaşta ölen insanlara duyduğün üzüntüyüm. Genç ölen arkadaşınım. Ben senin ölüm korkunum. Tuvalette elini attığın rulonun son turuyum. Deliler gibi ağıladığında kafanı koyduğun yünlü yastığım. Buzdolabındaki bozuk yiyecek kokusuyum. Evinin köşelerindeki rutubetim. Oradayım, seni görüyorum. Darbeleri yaşadığın andaki çaresizliğim. Polisin suratındaki korkutucu ifadeyim bazen, bazen ise politikacıların yüzüzlüğü, bazen de taptığın şeylerin yok oluşuyum. Ben gerçeğim, sen değilsin. Dakikada 140 kez atıp yaşlanan kalbinin kas dokusuyum. Uzayan tırnakların ya da arabanın üzerine sıçan kuşun bokuyum. Bazen sempatiklik yapmak istediğimde ise elindeki kâğıt kesiginin sızlamasıym. Suratına yediğin ilk tokadin yıllar sonra acı sızlamasıym. Ben karabiberliğin yerine geçmiş tuzluğum. Ben senin çaresizliğim. Ben duşta kesilen elektriği kesen santralde, kötü gömleğin içinden görünen elim. Ben arayıp da bulamadığın TV kanalıym. Ben akşamları evde zorla izlemeye çalıştığın dandik komedyenim. Ben seni hiçbir zaman güldürmeyeceğim. Ben çok sevdiğin birisini kaybettiğin zaman yaşadığın derin üzüntünün içindeki yalnızlık korkusuyum. Ben kaybolan eşyanım. Evde unuttuğun kapı anahtarını tutan anıtlarıktaki sevimli maskotum. Ben otobanda gördüğün ezilmiş hayvanlarım. Ben duruyorum, sen ise gidemiyorsun. Ben yaşamadığın mutlulukları sana hatırlatan mineralim. En kötü zamanda gelen baş ağrısıym. Bir-iki dalga içinde kaldığında yaşadığın uyduruk boğulma hissiyim. Genzini yakan tuzlu suyum.

Öksürüp de kurtulamadığın gıcığım. Güzel bir günde dışarıdayken seni saran sıkıntı duygusuyum. Ev kapısının kırık kilidiyim. Ben beklenmedik zamanda ortaya çıkanım, sen ise hep bekliyorsun. Ben 'Son bir isteğin var mı?' sorusundaki vurguyum. Ben yaşadığın kazıklarım. Ben aklındaki yanlış düşüncem. Kırılan kalem sesinin odanın içindeki yankısıym. Ben insanların seni sevmemesi duygusuyum. Eline saplanan olta iğnesiyim. Ayakkabının içine kaçan köşeli taş parçasıym. Ben yükseklik korkunum. Ben senin yalnızlığınım ve hiçbir zaman yanında değilim. Ben çok güzel günde birdenbire ortaya çıkan saçma tartışma konusuyum. Ben birbirini çok sevenleri ayıran inadım. Ben ciddiyetim. Ben görgüsüzlüğüm. Hayatın boyunca senden kurtulmayan kötü alışkanlıklarınım. Ben imrendiğin her şeyim. Bana hiçbir zaman sahip olamayacaksın. Ben sevimsiz iş arkadaşınım. Geri zekâli patronum. Hafta sonu evine gelen tatsız arkadaşınım. Ben zorla bir şey yemeni isteyen kötü yemek yapan uzak akrabam. Ben ağzına giren ojei parmağım. Ben en sevdiğin kıyafetine dökülen ve çıkmayacak lekedeki sabit maddeyim. Ben sevmediğin bir sebzeyim. Sana dilini ısırtan yoldaki tümseğim. Yanlışlıkla attığın mesajım. Ben sana yalan söyleyenim. Ben senin bencil arkadaşlarım. Ben senin kötü sevgilinim. Ben gece geç saatlerde çalan telefonunun melodisiyim, ayrıca seni arayan ev sahibin de benim. Ben çok üşüdüğünde üzerini örtemeyen battaniyenin eksik kısmıym. Ben mutlulukların olmadığı yerdekiyim. Ben senin kıskançlığınım. Otobüste yanına oturan geyikçi adamım. Ben kaybedemediğin kiloların, dandik sokak yemeği yedikten sonra beliren pişmanlık hissinim. Ben değerini bilmeyen kişilerin gördükleri kötü özelliklerimin. Ben ağlayamadığın zaman boğazını düğümleyen hareketi yapan kas grubuyum. Ben senin çirkinliğim. Ben sana iyi gelmeyen yanlış ilacın içindeki etken maddeyim. Kendinden utandığın anlarda seni terleten kalın giysinin sırtına batan etiketiym. Tanıdın mı beni?

* 10 yıl önce yazmıştım, bir daha yazmamam diye tekrar yazdım.

Merhaba.

Tankut Ağabey uzun bir aradan sonra öyle saçma bir yerde öyle saçma bir anda çıktı ki karşıma, bir Tankut Ağabey de bir insanın karşısına ancak bu kadar saçma bir yerde bu kadar saçma bir anda çıkabilirdi zaten. Yemin ediyorum. Hallerimiz de saçmaydı. Her şey çok saçmaydı. Herr-şey ama. Sen her şey'i bildin mi. Bilmediysen bil her şey'i. "Her şey" çünkü öyle bir şey. Hey yavrum heyime benim. Heleler heyime benim. Aklımı aldı Tankut Ağabeyim. Tankut Ağabey gibiler öyle sıradan insanlar değiller ki. Geçen ay Sosyal Meddahlar kumpanya ekibi olarak, Balıkesir Gönen'deydik. Bir gün önce de Sındırğa'daydık. Balıkesirli tiyatroseverlerle buluştuk üst üste iki gün. Ne de güzel bir şey tiyatro ile gezmek. Ne de güzel bir şey kalplere dokunabilmek. Gönen'deydik işte öyle arkadaşlarcanak. Gönen'de tabii ki kaplıca otelinde. Fırsat bulur bulmaz hemen indik termalli havuza. Dışarı eksilerde, havuz suyu kırk derece. O kadar komik ki bir yandan da. Yazın soğuk suya girerken nasıl şekilden şekilde şekile giriyorsa insan, aynısının tam tersi de kışın termal havuza girerken gerçekleşiyormuş, resmen o oluyormuş. Önce ayak parmağını sokuyorsun, sonra çekiyorsun, sonra biraz daha sokuyorsun, çok zor yani kırk dereceye girmek. Çok zor. Bir şekilde girdik arkadaşlarcanak havuza. Havuza girince de oha diyorsun. Yeryüzünün en büyük keyif olayı lan bu galiba diyorsun. Çıkasın gelmiyor. Hücrelerine kadar teslim ediyorsun kendini havuza. Yalnız en fazla yirmi dakika durabiliyorsun, çünkü vücut kaldırmıyor. Benim de bilimsel açıklamam bu. Havuzdayken o meşhur kış maymunlarını anlama imkanı bulduk. Doğal termal havuzlarında takılan kış maymunları var ya hani. Fotoğrafi da var hani. Kış maymunu değiller ama mevsim olarak kış olmuş. Soğuktan korunmak için de kendilerini termale bırakmışlar, olayları bu yani. Biz de bir ara maymunlar gibi yapalım dedik, birbirimizin hesapta bitlerini ayıklıyoruz. Öyle bir şekil yaptık kendimize. Mutluyduk o anlarda. Kaplıca çalışanlarından bir arkadaş da fotoğrafımızı çekiyordu. Ben tam arkadaşın bitini yiyordum ki, o çıktı karşıma, "Tankut Ağabey". Dumanların arasından belirdi. Dimdik duruyordu öyle havuz kenarında, elinde elbette bambu sandalyesiyle. Bambusuz olu mu. Bambusuz bir Tankut Ağabey düşünülebilir mi. Üzerinde bir de "ben eski dönemlerin para babasıym" temalı krem rengi bornozu. Gülüyordu bize çenesiyle. Tankut Ağabeyi idrak eder etmez fırladım sudan. Normal düz beyaz bornozumu giydim eynime. Sarıldım Tankut Ağabeye. Bornozlarımız sarıldı birbirlerine. Hemen anlatmaya başladım. Münih'teymiş bayağı bir zamandır. Bu tesis Tankut Ağabeyin arkadaşınınmış. Tankut Ağabey için hususi her zaman için bir bambu sandalye bulundurulmuş. Buraya da fakülteden arkadaşları meşhur tersaneci Mehmet Beylere arazi almaya gelmişler. Çünkü Tankut Ağabey gibiler asla arazi bakmazlar, onlar arazi alırlar. Mehmet

Bey de çok değişik biriymiş. Talebelik yıllarında Gebze Harem minibüslerinde geçmiş hayatı. Zengin olunca da sırf zevkine o minibüslerin aynısından almış kendine yüzlerce. İstanbul'dan buraya kadar da o minibüslerden biriyle gelmişler. Mehmet Bey kullanmış hep. Kah ara gazı yaparak, kah en ufak bir çukurda bile dev hoplayarak. Viskisi hep üzerine dökülmüş Tankut Ağabeyin yol boyunca. "Arazi beklemez" dedi gitti sonra. Bakakaldım ardından giden devin. İçimi bir neşe kapladı. Ne bileyim, sanki biraz da hüznüldüm. Sonra yeniden yavaş yavaş kırk'a

girdim. Arkadaşlarımla eğlendim. Güzel bir gündü.

Her şey bundan tam bir sene önce ben İran'da Kış Adası'ndayken Memo Tembelçizer'in beni aramasıyla başladı. "Gel bir şey konuşacağım seninle" dedi. Türkiye'ye döner dönmez Memo'yla buluştum. "İstanbul'un Kuşları kitabını hazırlar mısın" dedi. İstanbul'un Kedileri ve İstanbul'un Köpekleri de olacaktı bu arada. Kuşları benim hazırlamam gerektiğini söyledi. Dedim "başkasına gitseydiniz yayınevi olarak, vallah bozulurdum". Hemen başladım çalışmaya. Son derece özenle ve büyük bir disiplinle kitabı birkaç ay içinde bitirdim. Çizimler yazıların ruhuna uygun olmalıydı. İncisi de biraz zamanımızı aldı ve fikir ortaya atıldıktan tam bir sene sonra kitap vücut buldu. Hafta sonu tüm kitapçılarda. Bu kitap birçok açıdan ilklerin kitabı. Tekir Kitap'ın ilk yetişkin kitabı. Benim de sıfırdan hazırladığım ilk kitabım. Kendim hazırladım diye söylüyorum, dünyanın en güzel kuş kitabını yazdım. Tabii ki eksikleri var. İkinci baskıda toparlar, üç'te çoşar, dört'te Louvre'da sergilenir. Bu kitap hiç bitmeyecek bir proje. Resmen kuşların kitabını yazdığımı inanmıyorum. Beğenimize sunduk artık. Memo'ya ve Selda'ya da ayrıca teşekkürler.

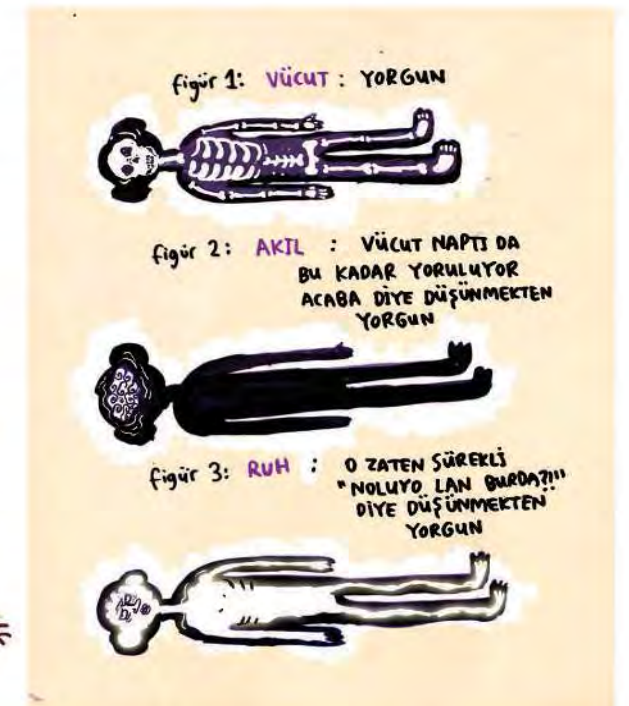
Hoşça kal.

"HEY"
9 Şubat Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49
12 Şubat Salı / **Ankara IF** / Saat: 21.30 / bilgi: 0312 418 95 06
(uykusuz kumpanya)
14 Şubat Perşembe / **BKM Mutfak Çarşısı** / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00

YA ŞEN DE DİĞER BÜNYELER GİBİ VİTAMİN, ENZİM NE BİLİYİM ANTİKOR FALAN ÜRETSENE...

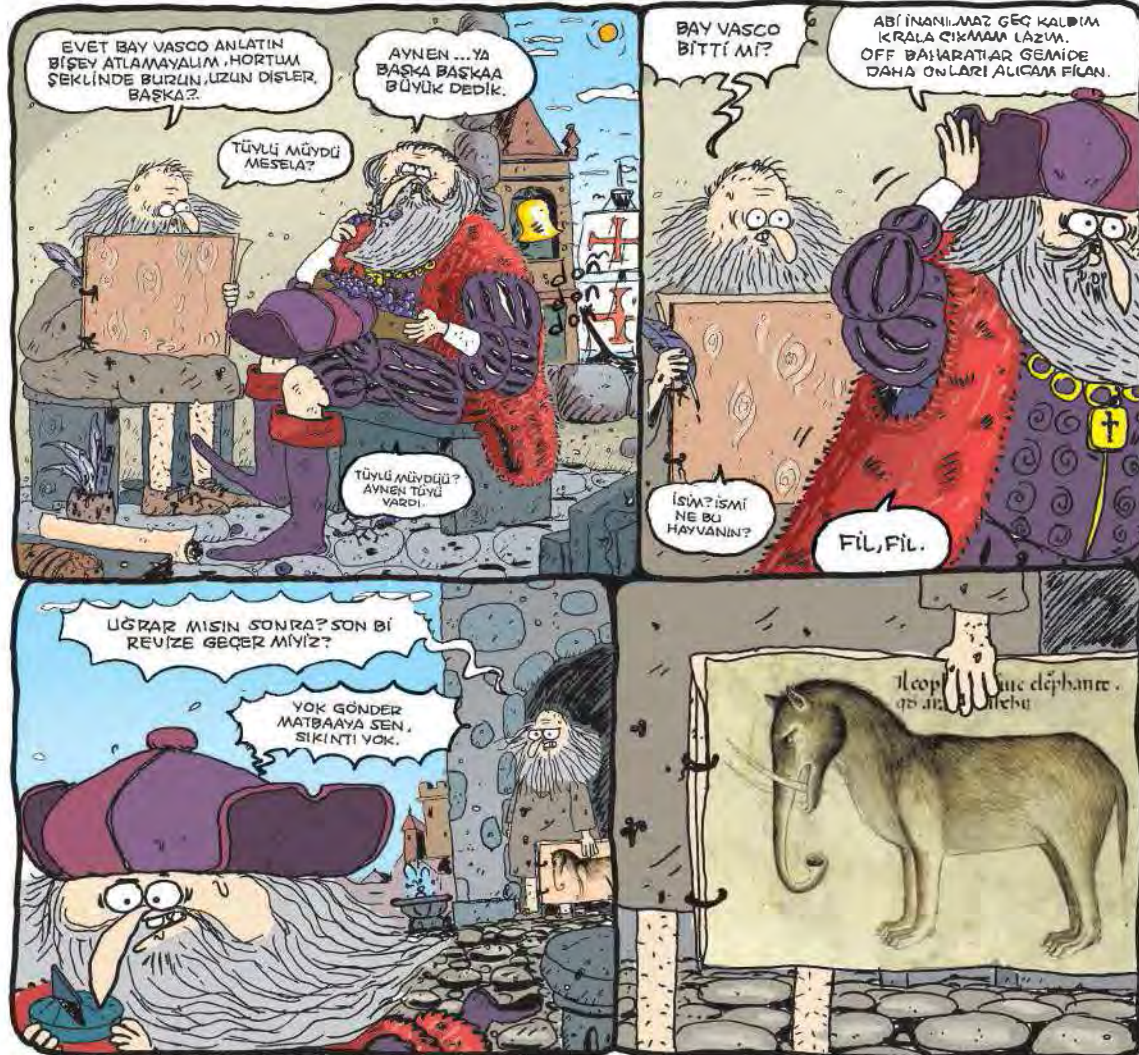
TAKVİMDEKİ GÜZEL GÜNLERİN SON YAŞANMA TARİHLERİ HEP GEÇMİŞ...

- SON -

HİNDİSTAN DÖNÜŞÜM

- SON -

Mert Dolapçioğlu

"İnsanların kafasında pahalı bir marka olduğumuza dair bir inanç oluşmuş, aslında biz pahalı bir marka değiliz ama insanların almak istedikleri ürünler pahalı ürünler. İnsanlar dükkanlarımıza geliyor, pahalı ürünlere bakıyor ve "ooo burası pahalıymış" diye düşünüyorlar. Bizim bu ön yargıyı değiştirecek bir kampanyaya ihtiyacımız var." şeklindeki derdini, aslında mantıklı bir şey söylediğine dair inancını bir saniye için bile olsun kaybetmeden tek seferde masaya bırakıyor müşteri temsilcisi adam. Kavramlardan demir çubuk yapmış, sağa sola savuruyor, bize vurmaya, bizi yaralamaya çalışıyor. Konuşmayı durdurup bize bakmaya başlamasından bizim konuşmamızı beklediğini anlıyorum. Kelimeleri böyle avuç avuç alıp, kafana göre dizip sonra da "ben cümle kurdum, şimdi sıra sizde" diye milletin suratına bakamazsın. Tutuklattırırım seni.

Biz kaliteli ve çok uluslu bir reklam ajansı olarak oradayız, ben ajansa iki ay önce girdim, vücudum ajansın yemekhanesinde çıkan yemeklere alışmaya çalışıyor. Yemek firması biz kaliteli ajans olduğumuz

için düz yemek çıkartmıyor, ama kendileri kaliteli bir ajans olmadıkları, düz yemek şirketi oldukları için akıllarına değişik yemek de gelmiyor. Çareyi düz yemekleri karıştırıp üstüne de kaşar rendelemekte bulmuşlar. Şirketin aşçısı bunun onursuz bir davranış olduğunun farkında. Her gün bedava yemeğimi alırken göz göze geliyorum. Mercimek yemeğini tavuk yemeğiyle karıştırmış. "Nedir bu ustacığım?" diyorum; gözlerini kaçırıyor, zar zor duyulan bir sesle "tvğunryası" diye mırıldanıyor. Efendim? Utanma ya, yüksek sesle söyle... Neyin neyi? "TAVUĞUN RÜYASI!" diye ağırlıklı bağılıyor. Pastacılıkla uğraşan, orta gelirli ama AŞIRI GÜZEL kızla holdin sahibinin tarz sahibi oğlunun aşkıyla ilgili türk dizisi ismi gibi isim koymuşsunuz

nimete. İnsanlara gıda değil illüzyon yediriyorsunuz, göz bağı yediriyorsunuz. Benim vücudum illüzyonu hazmedemiyor. Toplantılarda hep kendimi dinliyorum. Tavuğun rüyasını dinliyorum. Uykusundan yarı uyanmış bir sevgili gibi mıyır mıyır anlatıyor: Babannemlerin Yalova'daki yazlığına gitmişiz, sen de oradaymışsın ama biz daha tanışmamışız, senin yanında başka bir kız var, babannem seni gösterip "işte bu çocuk kazandı dipten kum çıkartma yarışmasını, çok efendi bir oğlan, tanıştıracakım sizi" diyor, babanne yanında kız arkadaşı var rezil etme bizi diyorum, babannem de "kızı zehirleriz, sıkıntı yok, sen çocuğu beğendin mi onu söyle" falan diyor. Sonra uyandım işte...

Müşteri temsilcisinin top sakalına bakarak hızlı hızlı nefes alıp verdiğimi fark etmem otuz saniyemi aldı. Bir otuz saniye daha beklesem birileri konuşurdu herhalde ama toplantı daha da uzasın istemiyorum. Belki buradan çıkınca ajanstaki ilk kakamı yaparım. Bugün olacak gibi hissediyorum. "Ucuz ürününüz var mı peki? Ucuz ürününüz varsa müşterinin ürünü eline alıp "bu fiyata bu ürün / biri beni hayata döndürsün!" diyerek kalp krizi geçirdiği bir reklam yapabiliriz. Çalışanlarımız

müşteriye kalp masajı yaparken "nefes kesen fiyatlar burada" gibi bir dış ses girebilir, ne diyorsunuz? He dersenez hemen yapalım?" dedim. Heyecanlandığını hissediyorum, heyecanlandığını biliyorum. Üst dudağı titriyor, top sakalı terliyor. Ama kolay teslim olmak istemiyor. "Ucuz ürün gösterip premium marka algımızı aşağı çekmek istemeyiz, o yüzden başka bir yol düşünmemiz daha doğru olur" diyor. O zaman şunu dinle: Doğru zaman, doğru yer... İzlemeyi bırak ve dansa katıl!

Müşteri temsilcisi yenildiğinin farkında. Bir şey söyleyecek gibi oluyor, fakat söylenecek bir şey yok. Ayağa kalıyor, takım elbisesini düzeltiyor ve alkışlamaya başlıyor. Ardından diğerleri de ona katılıyor ve alkışlar düşman kalesini döven toplar gibi toplantı odasının duvarlarını dövmeye başlıyor. Teşekkür ederim. Modern Talking'in şarkı sözlerini türkçeye çevirerek başarıya ulaştığımızı inanmıyorum. Ben şimdi kakamı yapmaya gidiyorum, siz biraz daha burada durun ve beni alkışlamaya devam edin.

"Gölgeni görüp de sevdim seni, Kararmış yüzün daha bir anlamlı bakıyordu."

-Eren Yalçın, "Kimsesiz Yıldızlar Kurumu" kitabından

"Sanki hafızası patlamıştı. Hâtıralar fıskırıyordu. Onların akışına teslim oldu. Hiç biri yaşanırken şimdiki kadar tesirli olmayan eski hayat anılarının bu dirilişinde hayatın kendisinden fazla bir canlılık vardı."

Sürahiden bardağa su doldurur gibi latif anlatım...

"En usta ağızlarda bile yalan uzun bir nefesten mahrumdur. İnandırma gayretinin en fazla olduğu anlarda bile cümleler kısılır."

Dikkatiyle hayatı çarparak algılayan saptamacı zekâ...

"Çat. Bitti. Telefon kapandı. O kapanış bu kapanış. Artık bir rüya gibi kaybolmalıyım."

Hayalî halıyı rengârenk bulutlar arasında uçuran

masum şiir...

Bunların toplamı, Peyami Safa'nın "Yalnızız" adlı muhteşem romanı. Epeydir okumağa hazırladığınız bu kitabı hafta sonu elimе aldım ve bir solukta da geç, neredeyse soluk almadan okudum. Vallahi ana dilimle kıvanç duydum.

Artık onlar bende yaşamağa devam edecekler. Nurlar içinde yataşı, büyük usta yazarları Peyami Safa'dan da ziyade, onlar: "Yalnızız" romanının her biri şaşırtıcı sadelik ve sahiçilik ışıkları saçan kahramanları...

Dikkatli yutkunuşların adamı Besim!

Damak zevkini tüm keyiflerin, tekmiş heyecanların üstünde tutan, 'düz adam' görünümülü 'gizli derin' Besim... Hayata bağlanmanın en keskin hissi olarak endişeyi seçen, kafasında kurduğu felaket senaryosu hakikate dönüşmeyince sinirden ağlayan

Mehfaret... Sırf 'mücadele aşkı'ndan dolayı, kaba bir kopille 'aşk mücadelesi' yaşamak yolunda gayretkeşlik eden Selmin...

Peyami Safa

Çizen: Hatice Kübra Erişir

O ruhları tatminsiz ana-kız; hayatındaki erkekler çoğaldıkça huzuru ters oranda azalan Necile ve de annesiyle aynı hazin yazgıyı paylaşan Meral, zavallı Meral, meçhulün heyecanlarını malumun saadetine yeğlemenin vebalini üstlenip bedelini ödeyen Meral...

Gazetelerdeki 'eksiltme' (ihale) ilanlarını takibederken içi geçen Nail Bey ve bin çeşit yalanla yüz çeşit kadın kovalayan zampara, lakaydi, kopil oğlu Ferhad...

Feriha... Ne yazık ki hayatta da karşılığı olan o basit ruhlu, düşük gönüllü, eşya meftunu yaratık...

Renginaz... Seyfettin'in

Kaşığı'sındaki Seyis Dadaruh klasında ve hem de okuyucunun ruhunda dehşetli ürpertiler uyandıran bir yan tip...

Bir başka elektrikli yan tip: Aç Adam!

Yeşilköy'deki konağa üç beş lokma yemek için dadanan Bulgar Türkü komünist...

Ve Samim... Ey Samim! Bundan gayrı, bir zihinsel ahretlik yaşayacağım detayların efendisi Samim... Akıl ve zekâsını, hakikatin hizmetine perişan edercesine sunan Samim, yaşadığı hayatın hayâsız tuzaklarından kaçmak için, olgun varlıkların ruhani zenginlikler içinde nefes aldığı, yalansız bir ülke kuruyor hayalinde. 'Simerenya' adıyla. Simerenya, Samim'in öz cennetidir. Gel gör ki fahişe Feriha, 'Simerya Papazı' diye alay eder Samim'le, daha adını tam söyleyemeden...

Etkisinde azami derecede kaldığım bu romandan başka bir şey hakkında yazmayacak ve yine merhum Peyami Safa'nın 'Yalnızız'ından bir alıntıyla veda edeceğim bu hafta:

"Hayranlık mağlûp olmuş bir kıskançlıktır. Yani kıskançlık gıptaya, gıpta hayranlığa yerini verir. Dibinde kin vardır. Gitgide, hayranlığın zaafa uğradığı anlarda bu kin ortaya çıkar."

Uykusuz Kumpanya (Vedat Özdemiroğlu, Emrah Ablak, Alpay Erdem) 12 Şubat Salı Ankara ve 13 Şubat Çarşamba Eskişehir'de. Her ikisi de If Performace Hall. Her ikisi de 21:00

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

YİĞİT ÖZGÜR

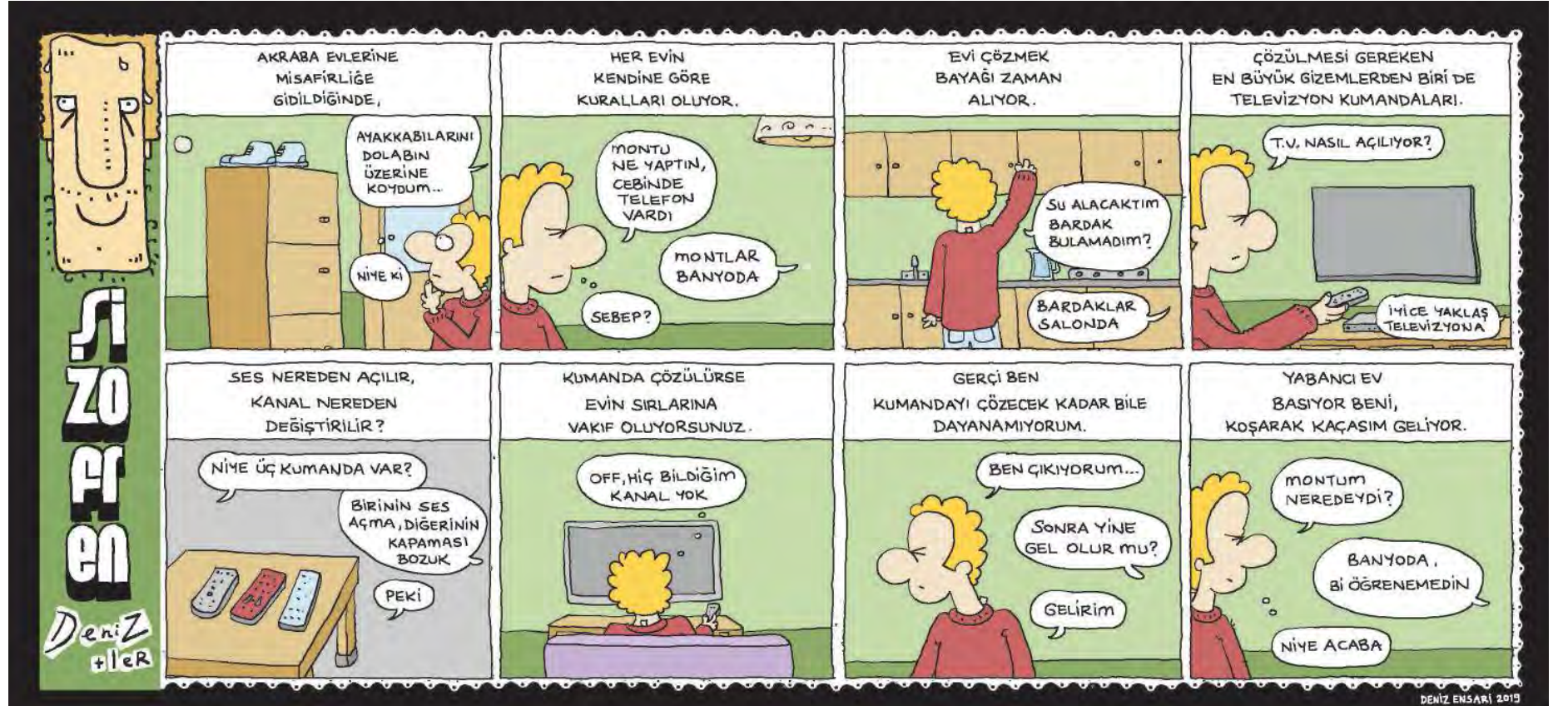

FIRAT POSTER HEDİYELİ!

ÇIKTI!

UYKUSUZ DÜKKAN'DA D&R ve Marketlerde

Devam edecek.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Akşam dolarak mütemadi pencerelerden"

Ahmet Haşim

Falci Roman kadın bende "geleceğini merak edebilir" biri potansiyeli görmüyor. Şöyle bir yan gözle yarım yamalak çok kısa bir bakış atıp, sıkıntılı bir ifade ile kendi dünyasına geri dönüyor hemen. (müşteri adayı değilim; "boş adam"—öyle adlandırıyor; kimi esnaf-arkadaşım var, ondan duyudum—"Geleceği zaten gelmiş" kategorisi? Hoş değil. Yarım ağızla olsun, "gel bi falına bakayım" diyebilirdi. ("Hayır teşekkür ederim" hazırdı ağzımın içinde.) Akşamın eli kulağında. Bulutların bir yanı yavaş yavaş kızarıyor. O ve diğer bir tür fal olan tavşan'a niyet çektirenler. (onların da sehpaları az ilerde iki ayrı niyetçi.) Niye hep parklarda olurlar? Şehrin illüzyonundan biraz olsun kurtulur gibi olup da, 'doğa'nın kifayetsiz taklidi o parklara, üç beş ağaç arasına sapınca, hemen geleceği mi merak ediyoruz, ne yapıyoruz? Onu mu biliyorlar. Şehrin, binaların,/betonların/ metallerin hayale meyale, fantazy'a pek yer bırakmayan zaptıraptı. Ciddiyeti, katılığı. O katılığın zihnimizin içinde şakırdayan zincirleri. Çözülüyor. ("Parklarda sevgililer falan oluyor, da ondan o" dersiniz. Caddeler meydanlar daha fazla çiftlerle dolu, niye illa park) İki üç yalandan ağaç, bitki, iki karış toprak bile bizi özümüze döndürmeye yetiyor; daha çocuksu, oyuncu, hayalci, (fantazy'a ya açık)umut dolu, daha kolay inanır yapıyor olmalı--gerçi koskoca bir park burası/Karaalioglu/ Antalya--) Yoksa niye öyle ağaçlar arasında beklesin. Falci kadın. Caddeye çıkar. (Yalnız, yüzünde' gelecek' bir yana 'dün'ü sorsan çoktan unutmuş gitmiş bir dalgın ifade--hepimizde bir çeşidi var olan o malum ifade, bu zamanlarda--)

("KOÇ" LARIN EVİ) Parkın kıyısından Kaleiçi'ne sapan o incecik sokak. (oraya sapıyorum) O sokağın bitiminde. Denize uzanan yamacın üzerinde, türlü türlü ağaçlar, bitkiler çiçeklerle dolu o koca bahçe içindeki o konak. Koç'larınmış. (birkaç evleri daha var buralarda) Neredeyse her gün geçiyorum önünden, ne giren ne bir çıkan o kapıdan. Koç'lar. Kim bilir nerelerdeler. (boş ev hüznü) Çocukluğumda çok üzölmüşlüğüm var onlar için yalnız. (Zavallı zenginler) Sahiden diyorum. Şaka değil. Eski fakir mahallelerde pencerelerden pencerelere şöyle bir

Ahmet Haşim 1884-1933

söylenti dolanır dururdu: "Ah, çok çok zenginmiş ama bizler gibi şöyle bir soğan ekmek dahi yiyemiyormuş" "Evet, evet bilmemne abla ben de duyudum" Falan filan... Bu şekil. Babaları (rahmetli) Vehbi Koç'dan söz ediyorlar--o sıralar zengin deyince o; bilinen tek zengin, başka zengin mengin bilmiyoruz--) Annemin: "Aa vah vah" deyişini hatırlıyorum. Sahiden üzüldü. "Yazık..."

Pierre Auguste Renoir 1841-1919

Zenginlere üzülmüyoruz. Bizi bu şekil bebesi/masum, aptallığın sınırlarında tay tay gezinen bir saflık derecesinde tutan: Yeşilçam. Oydu. Dış dünyayla tek iltimiz. (mahalle dışı dünya yani) Orda gördüğümüz o sevimli babacan patronlar. Ne kadar taş kalpli gibi görünseler de sonunda yumuşar; oğullarını/kızlarını o fakir genç'e gözyaşları içinde kendi elleriyle teslim ederlerdi. (alkışlar--meğer altın bir kalp gizli değil miymiş

o katı görünüşün altında--) O sevimli/babacan çok zengin amca ile biz de ağladık. (hizmetkârlar; onlar da ağladık) Köşk'lerin hizmetkarları neredeyse hiç değişmezdi. Hep aynı üçlü. Ahçı: Necdet Tosun,

Bahçıvan; Hüseyin Baradan, Hizmetçi: Suna Pekuysal falan... (Sami Hazinses bazen) Ama, Patron/Zengin baba; o bambaşka; hepsinden, hepsinden daha sevimli: Hulusi Kentmen, Vahi Öz, Nubar Terziyan... (yanaklarını sıkmak istersin--kolaysa hadi sınıfsal bir kin oluşturun) Naapalım zenginlerse. Fark etmez. Zaten bir şekilde gelip biz fakirlere mecbur kalıyorlar: Avrupa'dan yeni dönen şımarık

kızları/oğulları naapıp edip bizlerden birine; bir fakire gönlünü kaptırıveriyor. Kaçar'ı yok. Zenginle zenginle evlendiğini hiç görmedik. Herneyse, işte o Koç'ların evi. Üzüm üzüm üzüldüğümüz.

Fârâbi 872-950

Geçerken kulak veriyorum, şöyle bir yumrukla sofa üzerinde kırılan bir soğan sesi? Var mı? Yok. "Zengin malı fakirin çenesini yorarmış" İşte gene yordu. Oldu bir şekilde. "Uzun konuşanı kısa dinlemek lazım" Bunu da Farabi demiş. Kesiyorum hemen burada.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macerası adı: Sene 1999. itlik köpeklik girls 3...

